

Se bâlbâia. Cel mai important era să vorbească acum cu Fitzwilliam și să-i explice totul. Deși o explicație ar fi indicat că știa ce s-a întâmplat, când de fapt ea nu avea nici cea mai mică idee.

– Vaaaai, zise Lady Victoria, târăgânând cuvântul de parcă ar fi savurat o ciocolată delicioasă. Asta e ceva foarte neașteptat.

Mary se întoarse spre Lady Hermione.

– Ai zis că toată lumea știe, că toată lumea vorbește despre Keswick și ce s-a întâmplat în grădină.

– Da, dar se pare că s-a întâmplat mult mai mult decât credeam noi.

Mary era sfâșiată între dorința de a le implora pe doamne să nu spună nimic și nevoia de a ține capul sus, menținându-și opinia că fusese ceva complet nevinovat. Dar acel sărut o tulburase până-n măduva oaselor. Cum să nu roșească doar gândindu-se la el?

– Dar hai, Lady Mary, acum trebuie să ne spui detaliile picante despre ce s-a întâmplat între *tine* și Keswick, zise Lady Hermione.

– Nu știați de sărut?

– Nu. Cum s-a întâmplat? Detalii, vrem să știm detalii.

– Nu înțeleg. Dacă nu știați de sărut, ce credeți că s-a petrecut în grădină? Ce spun oamenii despre noi?

Putea fi ceva mai îngrozitor decât ceea ce mărturisise deja?

– Nu despre voi. Doar despre Keswick.

– Ce bârfă ați adus?

– Se pare că nici pe departe una la fel de interesantă ca a ta.

– Pentru Dumnezeu, fetițo, izbucni mătușa ei. N-o mai tortura atâta pe Mary. Ce naiba *credeți* că s-a întâmplat în grădină?

– Cineva a încercat să-l omoare pe Keswick.

Sebastian tocmai se ridicase din pat și încerca să stea cât mai drept, când ușa dormitorului lui se deschise furtunos și intră Mary ca un înger răzbunător, cu mătușa și verișoara ei urmând-o îndeaproape.

Slavă Domnului că purta pantaloni. Din păcate nu avea cămașă, și era încă încovoiat, semănând cu una dintre creaturile din

Ispitirea unui lord

preajma catedralei Notre Dame a lui Hugo. Se luptă cu durerea și se forță să se îndrepte. Își dădu seama că făcuse o prostie abia când Lady Ivers icni și făcu un pas în spate, iar Lady Alicia deveni albă ca varul. Razele soarelui intrau pe fereastră și-i luminau cicatricile – toate cicatricile. Bandajul acela blestemat pe care-l purta la ochi era pe masa de lângă pat. Ar fi trebuit să se întindă să-l ia, în loc să încerce să se ridice să stea demn.

– Ce dracu' faceți aici? se răsti el, după care scrâșni din dinți și se chinui ca un bătrân să ia bandajul de pe masă.

Era destul de ciudat că încerca să și-l pună, când fiecare mișcare îi tensiona copcile și îl ustura îngrozitor. Și unde naiba era valetul său? Thomas se chinui să treacă de doamnele care se prop-tiseră în ușă.

– Excelență...

Dar chiar și el se opri când zări imaginea înfiorătoare din fața sa. Spre deosebire de valetul lui, majordomul nu văzuse niciodată cicatricile pe care le ascundeau hainele lui Sebastian.

– Am auzit că ai fost atacat, zise Mary, înainte de a fugi prin cameră, de parcă ar fi fost trasă dintr-un tun.

Mătușa ei o strigă, dar ea nu se opri. Sebastian fu tentat să facă un pas în spate, dar se forță să stea pe loc. Îl tulbura determinarea de care ea dădea dovadă. Era periculos pentru ea să se afle acolo, era periculos pentru amândoi.

Se opri atât de aproape de el, încât parfumul ei de orhidee îl înconjură. Se întinse și-i aranjă peticul pe ochi, apoi își lăsă mâna să-i alunece pe obraz, pe maxilar și pe umăr înainte de a se opri în dreptul inimii, care bătea atât de tare că amenința să-i rupă vreo coastă.

– Te-au rănit atât de tare, șopti ea.

Era pe punctul de a-și pierde cumpătul. Și l-ar fi pierdut cu siguranță dacă ar fi zărit o singură lacrimă în ochii ei. Doar că ceea ce vedea era mult mai groaznic. Se citea furie în ochii ei verzi minunați, poate chiar ură. Mary strânse din buze și-și coborî mâna chiar sub coastele lui. Atingerea ei era atât de blândă, încât

Lorraine Heath

aproape îi venea să plângă, s-o ia în brațe, s-o lipească de partea lui bună, s-o țină aproape și să nu-i mai dea drumul niciodată.

Dar nu putea risca să-și dezvăluie nici cea mai mică slăbiciune, așa că nu putea risca nici un moment de blândețe. Nu putea lua ceva ce nu ar fi putut păstra niciodată. Ea nu-i aparținea. Repetase în gând acea litanie în tulburarea cauzată de laudanum, când doar durerea îl mai ținea conștient. Ea nu-i aparținea.

– Sângerezi, zise ea.

Își mută privirea de la ea și se uită în jos: bandajul din jurul mijlocului său era inundat de un roșu strălucitor.

– El ți-a făcut asta, nu-i așa? Unchiul tău.

– Nu cred că ar fi atât de necugetat.

Îl fixă cu privirea. Pentru un moment redevenise băiatul tânăr și inocent de la Pembroke, care credea că într-o zi lumea îi va fi înmănată pe o tavă de argint, că viața va însemna vânători de vulpi și împușcat de fazani, nu carabine îndreptate spre oameni; că va însemna să călărească de plăcere, nu ca să supraviețuiască; că plăcerea va implica femei frumoase care voiau să fie cu el, în loc de doamne care icneau și se temeau de apropierea lui, de parcă cicatricile ar fi fost contagioase, sau le-ar fi făcut și pe ele urâte.

O sărutase pe întuneric pe Mary și toate acelea fuseseră ascunse de ochii ei. Dar în acel moment lumina soarelui dezvăluia bucăți de carne încrețită, care-i mutilau o mare parte din corp. Cu toate astea, ea nu făcuse nici un pas în spate și nici nu-și întoarse privirea. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă și-ar fi aplecat atunci buzele spre ale ei. Fără blândețea umbrelor. Dacă ar fi închis ochii într-un suspin sau dacă ar fi strâmbat din nas că acea creatură care devenise se apropiase prea mult de ea.

– Ce-avem noi aici? întrebă Tristan, vocea lui gravă rupând vraja, aducând gândurile lui Sebastian înapoi la realitatea acelui moment, la realitatea a ceea ce erau. Trei doamne atât de frumoase în dormitorul fratelui meu? Aș putea deveni gelos.

– Nu suntem în dormitorul lui, protestă Lady Alicia.